Zaprowadzenie Królestwa

W tym rozważaniu odniesiemy się do dwóch rozdziałów książki “Przyjdź Królestwo Twoje” napisanej w 1890 r. Składa się ona ze wstępu i 10 wykładów, które potocznie nazywamy rozdziałami. Rozdziały, do których będziemy się odnosić to Wykład I. oraz II. Wykład I. to krótki rozdział wprowadzający. Wykład II. dotyczy rozdziału 11. Księgi Daniela, “Czas końca”. Myśl, która szczególnie będzie nas zajmować dotyczy klejnotów.

Najważniejsze wydarzenie

Najbardziej doniosłym wydarzeniem w historii Ziemi jest ustanowienie Królestwa Bożego wśród ludzi.

To jest szeroko zakrojone stwierdzenie wprowadzające do pierwszego wykładu *“Przyjdź Królestwo Twoje”*.

Ustanowienie Królestwa jest „najbardziej doniosłym” wydarzeniem, ponieważ ma największy zasięg.

> *…a jego władza będzie od morza do morza i od Eufratu aż po krańce ziemi* – Zach. 9:10.

Królestwo radykalnie zmienia każdą część świata. Oddziałuje na wszystko i na każdego. Ustanowienie Królestwa jest „najdonioślejszym” wydarzeniem, ponieważ jest najtrwalsze.

Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki – Dan. 2:44. Nic nigdy nie zastąpi Królestwa. Żadne inne królestwo nigdy go nie zastąpi. Ono jest trwałe.

Ustanowienie Królestwa jest „najbardziej doniosłym” wydarzeniem, ponieważ oferuje prawdziwe życie każdemu.

Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego; I wyjdą ci, co dobrze czynili, by powstać do życia; a inni, którzy źle czynili, by powstać na sąd – Jan. 5:28,29.

Królestwo przynosi prawdziwe życie Kościołowi, Wielkiemu Gronu, Starożytnym Świętym, Izraelowi i światu. Ustanowienie Królestwa jest „najbardziej doniosłym” wydarzeniem, ponieważ usuwa grzech i jego skutki.

I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi. I otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły – Obj. 21:3-4. Królestwo usuwa cmentarze, kłamstwa, ucisk, fanatyzm, rasizm, egoizm itp.. Ustanowienie Królestwa jest „najdonioślejszym” wydarzeniem, ponieważ przywraca wszędzie harmonię.

> *I dano mu władzę i chwałę, i królestwo, aby mu służyły wszystkie ludy, narody i języki, Jego władza – władzą wieczną, niezmienną, jego królestwo – niezniszczalne* – Dan. 7:14.

Wszyscy i wszystko powróci do jednej wspólnej normy prawości i miłości. Każda rzecz zostanie przywrócona tak, aby odzwierciedlała obraz Stwórcy!

Czyje jest to Królestwo?

Czy to jest Królestwo Boże? Czy to jest Królestwo Chrystusa? Kto powinien się interesować Królestwem?

Przede wszystkim jest to Królestwo Boże. Tak mówi nam Jezus.

> *A wy tak się módlcie: Ojcze nasz, któryś jest w niebie, święć się imię twoje, Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi* – Mat. 6:9, 10.

Bóg to wszystko zaprojektował. To On jest architektem. Określił jego cele. On zadecydował, kiedy zostanie ustanowione.

Dostarczył komponenty. Zapewnił ziemię, atmosferę, uczestników.

Po drugie, jest to Królestwo Jezusa. Ponownie, mówi nam o tym Jezus – *Odpowiedział Jezus: Królestwo moje nie jest z tego świata; gdyby z tego świata było Królestwo moje, słudzy moi walczyliby, abym nie był wydany Żydom; bo właśnie Królestwo moje nie jest stąd* – Jan. 18:36. W swojej nieskończonej mądrości Bóg zaplanował, że powierzy komuś zadanie ustanowienia Królestwa. Wyznaczył do tego swego wiernego Syna, aby budował i zarządzał Królestwem, jak już czytamy w proroctwie Daniela 7:14. Jezus jest głównym budowniczym Królestwa. Jezus jest głównym zarządcą Królestwa.

Po trzecie, jest to Królestwo świętych, Małego Stadka, 144 tysięcy.

Nie bój się, maleńka trzódko! Gdyż upodobało się Ojcu waszemu dać wam Królestwo – Łuk. 12:32. Święci są pomocnikami głównego Budowniczego i zarządcami królestwa, współpracownikami Jezusa (*Łuk. 22:29)*

Królestwo nie należy do Boga, Jezusa czy Świętych oddzielnie, ale do nich wszystkich razem.

Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie – Obj. 3:21. Bóg zasiada na swoim tronie. Jezus siedzi na swoim tronie. Członkowie Kościoła zasiądą na swoim tronie. Ale nie będą to trzy oddzielne trony. To wszystko jest jednym wspólnym tronem. To współzależność – wspólny tron. Te trzy razem tworzą rdzeń lub centrum duchowej fazy Królestwa.

Czwartym uczestnikiem Królestwa są ci z Wielkiego Grona, którzy okażą się wierni.

Potem widziałem, a oto tłum wielki, którego nikt nie mógł zliczyć, z każdego narodu i ze wszystkich plemion, i ludów, i języków, którzy stali przed tronem i przed Barankiem, odzianych w szaty białe, z palmami w swych rękach.; Dlatego są przed tronem Bożym i służą mu we dnie i w nocy w świątyni jego, a Ten, który siedzi na tronie, osłoni ich obecnością swoją – Obj. 7:9, 15. Wielka Rzesza nie zasiada na tronie, ale służy tym, którzy na nim siedzą. Są oni częścią duchowego rządu.

Piątym uczestnikiem Królestwa są aniołowie.

Tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim – Efezj. 1:10. Biblia mówi nam niewiele o cherubinach i serafinach. Ale mają oni udział w duchowym rządzie.

Królestwo ma również fazę ziemską. Obejmuje ona trzy grupy istot ziemskich.

Tak więc szóstym uczestnikiem królestwa są ziemscy książęta. *Zamiast ojców swych mieć będziesz synów swych; Ustanowisz ich książętami na całej ziemi* – Psalm 45:16. Książęta teraz śpią, ale po przebudzeniu zostaną uznani za godnych posiadania szczególnej władzy na ziemi.

Powiedział też do niego: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, ujrzycie niebo otwarte i aniołów Bożych wstępujących i zstępujących na Syna Człowieczego – Jan. 1:51. Abraham, Izaak, Jakub i inni będą specjalnymi pośrednikami między ziemskimi a duchowymi istotami.

Siódmym uczestnikiem Królestwa jest odrodzony naród izraelski. Ziemscy książęta i ich izraelscy towarzysze będą zasiadali w ziemskim Jeruzalem, które jest symbolem Królestwa Bożego na ziemi

I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu! – Mich. 4:2. Jerozolima będzie stolicą ziemskiej fazy Królestwa.

Ósmym i ostatnim uczestnikiem Królestwa jest przywrócony świat ludzkości.

Wtedy powie król tym po swojej prawicy: Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata – Mat. 25:34. W tym wersecie Królem jest Chrystus ze 144 tysiącem boskich istot, które będą miały pełną władzę nad ziemią. Ci, którzy w tym wersecie zostali zidentyfikowani jako *błogosławieni Ojca mego*, należą do klasy owiec. Jest to ziemska klasa, która zostanie przywrócona do pełnego podobieństwa do Boga. Otrzymają pełną doskonałość umysłową, moralną i fizyczną. Pod koniec Wieku Mesjańskiego klasa owiec wstępnie otrzyma Królestwo.

Potem nastanie koniec, gdy odda władzę królewską Bogu Ojcu, gdy zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc – 1 Kor. 15:24. Po tym, jak klasa owiec wstępnie otrzyma Królestwo, przejdzie ostatnią próbę. Objawienie 20:3 nazywa to krótkim okresem próbnym. To sprawdzian, czy będą kochać Boga ponad wszystko. Ci, którzy przejdą tą próbę, otrzymają pełne panowanie nad ziemią, takie jak miał Adam (1 Mojż. 1:28). Każdy otrzyma swoją koronę ziemskiej chwały i czci oraz ziemskiej wolności (Psalm 8:4-5).

Kiedy zaczyna być ustanawiane Królestwo?

Królestwo zaczyna powstawać w okresie zwanym “czasem końca”. Okres ten odznacza się gorączkową aktywnością – serią dramatycznych przemian na ziemi. Czas końca trwa od końcowej części teraźniejszego złego świata do początkowej części świata, który ma przyjść. W tym czasie rząd na ziemi – panowanie – przechodzi z rąk Szatana do Chrystusa. Bóg, w rozdziale 11. Księgi Daniela, informuje nas pośrednio, że okres ten rozpoczął się w roku 1799, ale data ta nie jest wyraźnie podana w Daniela 11. Skąd więc wiemy, że rok ten jest poprawny?

W 11. rozdziale Księgi Daniela Bóg poprzez Gabriela

sprawił, że Daniel przepowiedział 2400 lat przyszłej historii świata. Te 2400 lat przepowiedzianej historii składa się ze znanych na całym świecie wydarzeń i światowej sławy przywódców. Te wydarzenia i przywódcy zapisują się teraz na kartach historii. Porównując proroctwo Daniela i historię, możemy zidentyfikować i datować te wydarzenia oraz przywódców. To ćwiczenie polegające na porównaniu historii z proroctwem dowodzi, że Daniel jest prawdziwym prorokiem Bożym. Fakt, że Daniel dokładnie przewidział z góry 2400 lat historii, dowodzi jego autentyczności.

Przyjrzyjmy się teraz kilku światowym przywódcom i kilku światowym wydarzeniom wymienionym w 11. rozdziale Księgi Daniela. To ćwiczenie doprowadzi nas dokładnie do wydarzenia, które wyznacza początek czasu końca. Werset 1. zaczyna się od imperium medo-perskiego, które zdominowało świat w połowie V. wieku p.n.e.. Werset 3. określa „potężnego króla”, który miał zapanować nad światem po powstaniu imperium medo-perskiego. Teraz wiemy, że był to Aleksander Wielki z Grecji, który zdominował świat w latach 300 p.n.e.. Wersety od 5. do 19. opisują bitwy między światowymi supermocarstwami.

Bitwy między tymi światowymi supermocarstwami trwały około 300 lat, od 300 roku p.n.e. do czasów Jezusa. Historia identyfikuje teraz południowe supermocarstwo zwane „królem południa”. Jest to Egipt.

Północne supermocarstwo, zwane „królem północy”, jest również zidentyfikowane. Są to najpierw Grecja, potem cywilny Rzym. Werset 20. opisuje okres największej chwały imperium rzymskiego – „złoty wiek” cywilnego Rzymu. Cesarzem rzymskim był August Cezar, który panował za życia Jezusa, “Księcia Przymierza”. Przez setki lat cesarski Rzym był najpotężniejszym i najbardziej wpływowym imperium cywilnym na ziemi. Wersety od 21. do 26. krótko opisują, w jaki sposób cesarski lub cywilny Rzym zdominował świat.

Obaj królowie mają w sercu złe myśli i przy jednym stole okłamują się nawzajem; lecz im się nie uda, gdyż w wyznaczonym czasie nadejdzie kres – Dan. 11:27. Werset 27. opisuje dwóch „królów”, którzy są „przy jednym stole”. Obaj są częścią wczesnego imperium rzymskiego. Ci „królowie” nie są rywalizującymi władzami cywilnymi. Ci dwaj „królowie” to Rzym cywilny i Rzym papieski. W wersecie 27 jest pierwsza wzmianka Daniela o papieskim Rzymie jako „królu” – władzy, która tam powstała. Werset 27. również zawiera dla nas kluczowe połączenie papieskiego Rzymu z „czasem wyznaczonym”. Wyznaczony czas, to czas końca. Wersety od 31. do 35. wskazują, że Rzym papieski wygra rywalizację z Rzymem cywilnym lub cesarskim. Papieski Rzym stał się dominującym „królem” w Rzymie i dominującą siłą na świecie. To zepsuło prawdę. lat ustanowiono mszę. Stworzono grupę fałszywych chrześcijan. Przez długi czas Rzym papieski prześladował i mordował prawdziwych chrześcijan. Prześladował też reformatorów.

Nawet niektórzy spośród roztropnych upadną, aby wśród nich nastąpiło wypławienie, oczyszczenie i wybielenie aż do czasu ostatecznego, gdyż to jeszcze potrwa pewien czas – Dan. 11:35. Werset 35. jest kluczowy, ponieważ mówi nam, że prześladowcza moc papiestwa miała określony limit czasowy.

Werset 35. nadaje temu terminowi nazwę – czas końca. Czas końca to „wyznaczony czas”, w którym władza papiestwa w zakresie prześladowań dobiegnie końca. Wersety od 36. do 39. mówią nam, w jaki sposób Bóg zdecydował się zakończyć prześladowczą moc papiestwa. Wersety te szczegółowo przedstawiają człowieka, którego Bóg użył do zakończenia długiego, brutalnego panowania papiestwa. Ten ludzki agent miał unikalne cechy. Był niesamowicie samowolny, pełen ambicji. Wywyższył się ponad każdego władcę jakiegokolwiek rodzaju, z wyjątkiem jednego. Czcił tylko siłę militarną. Był wyjątkowy w tym, że nie czcił boga swoich francuskich przodków, czyli papiestwa.

Nie bał się żadnego przełożonego religijnego – katolickiego, protestanckiego czy innego. W rzeczywistości brutalnie poniżył i upokorzył najpotężniejszego władcę religijnego na ziemi – papieża. Tylko jedna postać historyczna pasuje do tego wyjątkowego profilu. Był nim Francuz Napoleon Bonaparte.

Napoleon zażądał, aby papież mu służył. Nałożył na papiestwo grzywnę w wysokości milionów dolarów za naruszenie traktatów. Zniszczył siły zbrojne papieża. Zignorował groźby i przekleństwa papiestwa.

Przejął fizyczną opiekę nad papieżem i uwięził go. W tym wszystkim nie poniósł żadnej boskiej kary. Żadne „błyskawice” nie spadły na niego z nieba. Ludzie wszystko obserwowali i to ich obudziło.

Zdali sobie sprawę, że papiestwo nie było suwerennym królestwem Bożym na ziemi, za które od dawna się podawało. Napoleon zakończył tysiącletnią zabobonną cześć, jaką ludzie żywili dla papiestwa.

A w czasach ostatecznych zetrze się z nim król południa. Lecz król północy uderzy na niego z wozami, jeźdźcami i z wielu okrętami; wtargnie do krajów i zaleje je jak powódź – Dan. 11:40. Dwóch królów w tym wersecie 40. to władze cywilne, które toczą wojnę z Napoleonem. Jest coś bardzo wyjątkowego i nieoczekiwanego w tym, co zapisane jest w wersecie 40. Werset ten identyfikuje wydarzenie, które wyznacza datę końca władzy papiestwa. Aby ukryć tę datę, Bóg nie posłużył się wydarzeniem papieskim, ale zamiast tego, w wersecie 40, zaznaczył koniec tej władzy poprzez jednoczesne wydarzenie militarne. Tym wydarzeniem

była wojskowa inwazja Napoleona na Egipt, zwana kampanią Napoleona w Egipcie. Wersety 29., 30. i 40. do 45. ujawniają prorocze szczegóły tej kampanii wojskowej. Kampania ta składała się z wielu bitew między francuską i angielską flotą lub Imperium Osmańskim. Niektóre bitwy toczono w Egipcie i w jego pobliżu. Inne bitwy miały miejsce w Palestynie.

Narracja biblijna opisuje francuskie bitwy, które rozpoczęły się w 1798 roku i trwały do 1799 roku.

Ponieważ rok 1798 i 1799 są uwzględnione, „wyznaczony czas” – „czas końca” – to rok 1799.

Fabułę 11. rozdziału Księgi Daniela można krótko podsumować w następujący sposób:

Z Księgi Daniela, rozdziału 11. dowiadujemy się w jaki sposób dominacja nad światem migrowała przez różne mocarstwa cywilne do papiestwa. Zaczyna się od światowego mocarstwa, które znamy dzisiaj jako imperium medo-perskie. Władza światowa przeszła z Medo-Persji do Grecji. Następnie z Grecji do cesarskiego lub cywilnego Rzymu. Następnie papieski Rzym powstał z upadku cesarskiego Rzymu i osiągnął swój kres w 1799 roku. Napoleon Bonaparte zniszczył zabobonny ucisk papiestwa i siłę prześladowczą w 1799 roku. Datę tę wyznacza równoczesne wydarzenie militarne znane jako kampania egipska Napoleona.

Zastanówmy się dalej, co się wydarzyło, a co nie w 1799 roku.

1799 to data, którą Bóg ogłosił jako koniec władzy papiestwa do uciskania i prześladowań. Ale rok 1799 nie oznaczał całkowitego końca papiestwa. Zniesienie papiestwa zajmie trochę czasu po 1799 roku. 1799 rozpoczął długi proces całkowitej degradacji papiestwa. Czytamy w “Przyjdź Królestwo Twoje” – *Ale rok 1799 był dopiero początkiem okresu znanego jako „Czas Końca”, w ramach*

granic, których wszelkie pozostałości tego systemu przeminą – str. 48. *W ten sposób pokazaliśmy, że rok 1799 rozpoczął okres zwany czasem końca; że w tym czasie Papiestwo ma być trawione/niszczone w kawałkach – str. 58*. To jest jasne przesłanie Księgi Daniela 7:26. Począwszy od 1799 roku papiestwo zaczęło być stopniowo trawione. *Potem odbędzie się sąd i pozbawią go władzy, aby ją ostatecznie zniszczyć i obalić* – Dan. 7:26. Zwróćcie uwagę na dwuetapowy proces upadku papiestwa – jako pierwsze trawienie, potem totalna destrukcja. Stopniowy proces trawienia rozpoczął się w 1799 roku. Całkowite zniszczenie papiestwa jest jeszcze przyszłością.

Co zawiera w sobie czas końca? Jak daleko sięga czas końca?

Niemal wszystko przedstawione w Tomie 3. (“Przyjdź Królestwo Twoje”) odnosi się do czasów końca: oczyszczenie świątyni, dni oczekiwania na królestwo, powrót Jezusa Chrystusa, dzieło żniwa, przywrócenie naturalnego Izraela. Daniel mówi nam, jak daleko rozciąga się czas końca. Przyjrzyjmy się uważnie kluczowemu fragmentowi Pisma Świętego.

W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu. W owym to czasie wybawiony będzie twój lud, każdy, kto jest wpisany do księgi żywota – Dan. 12:1.

Czasy końca sięgają momentu, w którym rządy Szatana całkowicie stracą swoją moc, a z pełną mocą ustanowione zostajną rządy Chrystusa.

Księga Daniela 12:1 mówi nam dokładnie, jak daleko rozciąga się czas końca, wskazując na trzy kluczowe wydarzenia. Najpierw powstanie książę Michał. Michał oznacza kogoś podobnego Bogu. Michał to uwielbiony Jezus Chrystus. Księga Daniela 11:3 mówi nam wyraźnie, że kiedy król powstaje, oznacza to, że sprawuje swoją królewską władzę.

Jako boska istota, Jezus otrzymał wszelką moc na niebie i na ziemi podczas swojego zmartwychwstania (Mat. 28:18). Jednak Jezus nie „powstał” w 33 r. n.e. Jezus „powstał” raczej w 1874 r. 1874 rok to powrót Jezusa na ziemię i rozpoczęcie wyzwalania uciśnionych. Wtedy zapoczątkował pozaobrazowy Jubileusz – czas Restytucji wszystkich rzeczy.

Drugą rzeczą, która dzieje się po powstaniu Jezusa, jest czas ucisku, jakiego nigdy nie było. Powrót Jezusa spowodował początek wielkiego wzrostu wiedzy i umiejętności. Wiedza ujawniła zło oraz niesprawiedliwość i nierówność. Oświecenie budzi kontrowersje, a one osłabiają i niszczą administrację Szatana.

Trzecią rzeczą, która ma miejsce podczas czasu końca, jest wyzwolenie części ludu Bożego. Która to część? Jest to część ludu Bożego, która spełnia dwa warunki wyrażone w Księdze Daniela 12:1. Po pierwsze, są to ci, którzy zostali wpisani do księgi żywota. Po drugie, to ci, którzy okażą się wierni w czasie ucisku.

Przyjrzyjmy się każdemu z tych dwóch warunków, aby zobaczyć, kto zostanie wybawiony podczas czasu końca. Określając, kto jest wyzwolony, dowiadujemy się, jak daleko rozciąga się czas końca.

Najpierw zastanówmy się nad “księgą”. Co to za księga? Ta księga, to “księga żywota”. Daniel znał ją dzięki Mojżeszowi i dzięki Psalmom.

Teraz, racz odpuścić ich grzech, lecz jeżeli nie, to wymaż mnie ze swojej księgi, którą napisałeś – 2 Mojż. 32:32. Mojżesz odniósł się do Bożej księgi życia wiecznego. Daniel dowiedział się o tej księdze od Mojżesza. *Niech będą wymazani z księgi życia, A ze sprawiedliwymi niech nie będą zapisani!* – Psalm 69:28. Psalmista nazywa tę samą księgę “księgą życia”.

Ponownie, Daniel zaznajomił się ze świadectwem Psalmisty na temat tej księgi. Ta księga zawiera wszystkich, których Bóg uznał za godnych otrzymania życia wiecznego na pewnym poziomie. Zwróćmy jednak uwagę na drobny szczegół (Dan. 12:1).

Daniel nie odnosi się tu do praktycznie wszystkich, którzy ostatecznie uzyskają życie wieczne.

Odnosi się raczej tylko do tych, którzy otrzymają życie po powstaniu Michała i przed końcem ucisku. Pierwsza grupa to maluczkie stadko. Spełnia ono wyraźnie oba warunki.

Po pierwsze, Objawienie 3:5 wyraźnie mówi, że ci zwycięzcy są zapisani w Bożej księdze życia.

Po drugie, Objawienie 7:1-8 mówi, że zostaną wybawieni przed najbardziej intensywną fazą ucisku.

Dlatego dochodzimy do wniosku, że całe Małe Stadko zostanie wyzwolone w czasie końca.

Druga grupa to Wielkie Grono. Oni również spełniają oba warunki zapisane w Dan. 12:1. Zostaną wybawieni po powstaniu Michała i zanim skończy się czas ucisku. Ucisk jest jednym z warunków, który dopełnia kompletowanie wielkiego Grona.

Księga Objawienia 7:14 mówi, że przeszli oni wielki ucisk i wyprali szaty swoje. Czas wielkiego ucisku udowadnia, że wielkie grono zasługuje na włączenie do Bożej księgi żywota. Dlatego dochodzimy do wniosku, że Wielkie Grono zostanie wybawione podczas czasu końca.

Trzecia grupa to Starożytni Święci – bohaterowie wiary.

– W 2 Księdze Mojż. 32:32 Mojżesz wyraża przekonanie, że jego imię zostało zapisane w księdze żywota. Wierzymy, że imiona wszystkich Starożytnych Świętych zostały zapisane w tej księdze. List do Hebrajczyków 11:39 zapewnia nas, że każdy ze Starożytnych Świętych otrzymał *chlubne świadectwo*. Ci bohaterowie wiary żyli i umarli przed czasem Wieku Ewangelii. Przeszli próbę życia. Zanim powstanie Michał i zacznie się ucisk, są więc już zapisani w księdze. Dlatego spełniają pierwszy warunek z Księgi Daniela 12:1. Ich imiona są w Bożej księdze życia.

Starożytni święci spełniają również drugi warunek. Zostają wybawieni w czasie ucisku. *I On będzie pokojem. Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu* – Mich. 5:4. Werset ten odnosi się do ostatecznego zarysu ucisku cielesnego Izraela, czyli do inwazji z północy. Siedmiu pasterzy to uwielbiony Chrystus. Ośmiu głównych mężów to Starożytni Święci. Micheasz mówi nam, że Chrystus i Starożytni Święci są na miejscu zdarzenia podczas inwazji. Inwazja jest częścią wielkiego ucisku, o którym pisze Daniel w Księdze Dan. 12:1. Zauważmy jak zaczyna się proroctwo Micheasza 5:4 – *I On będzie pokojem…* Hebrajskie słowo przetłumaczone na “pokój” oznacza spokój, ciszę, kompletność. Micheasz opisuje ostatnie wydarzenie obecnego złego świata, które prowadzi nas do Królestwa Pokoju. Dlatego wierzymy, że czas końca prowadzi do początku Królestwa Pokoju.

Podsumowując, Księga Daniela 11. to opowieść o tym, jak papiestwo stało się światową dominacją – światową potęgą. Potęga światowa przeszła od Medo-Persji przez Grecję i Rzym do papiestwa. Księga Daniela, 11. rozdział uczy nas również, że w 1799 roku Bóg postanowił odebrać papiestwu siłę prześladowczą. 11, rozdział Księgi Daniela ustanawia rok 1799, kojarząc go z kampanią egipską Napoleona, która zakończyła się w 1799 roku. Rok 1799 rozpoczął stopniowy proces konsumpcji papiestwa, który skończy się ostatecznie jego całkowitym zniszczeniem. Czas końca, który rozpoczął się w 1799 roku, trwa aż do zakończenia czasu ucisku. Czas ucisku obejmuje usunięcie wszelkich pozostałości systemu papieskiego. Ucisk obejmuje również wyzwolenie Kościoła, Wielkiego Grona i Starożytnych Świętych. Księga Daniela 12:1 dowodzi, że wszystkie trzy grupy zostały wyzwolone przed zakończeniem czasu końca. Królestwo jest rzeczywiście najbardziej doniosłym wydarzeniem w dziejach Ziemi. Nic dziwnego, że modlimy się …*Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi* – Mat. 6:10.

Wes Cramer